

Kolja 2 – Brožův plán

Velký černý pták v kleci řekne: „Povídám, nech toho! Povídám, nech toho!“
Louka ho se zájmem pozoruje.
„Co to je za ptáka?“ zeptá se.
„Loskuták posvátný,“ odpoví hrobník Brož a vytáhne z hrdla bílého rulandského zátku. Když pták uslyší ten zvuk, řekne: „Na zdraví! Na zdraví!“
„Krásně mluví,“ podiví se Louka.
„Až moc. Vysloveně užvaněnej pták,“ řekne Brož, a nalévaje do hořčičných skleniček, přejde rovnou k tématu, kvůli němuž Louku pozval k sobě domů:
„Ten trabant, jak jste říkal, by byl řešitelný.“
„Trabant jo, ale peníze na něj, pane Brož...“
„No dyť! Vo to právě jde. Takovej melouch jste ještě neměl. Třicet tisíc za den. Ale je to jednorázovka,“ napíná hrobník svého hosta, sypaje rybkám v akváriu sušené mšice.

Louka se i s židlí natočí k akváriu. Ale Brož ho ještě chvíli nechá pozorovat tlamičky ryb, vynořující se na hladinu pro potravu, než řekne: „Vy jste svobodnej, aspoň jste říkal.“

Louka přikývne.

„No a tím padem před váma leží třicet tisíc. Jen je takhle shrábnout,“ shrne hrobník ze stolu pomyslnou hromadu peněz.

Do místnosti vtrhnou dvě Brožovy dcery. Pětiletá Zuzka nese v náručí štěně a tříletá volá:

„Tati, Andy má klíště!“

„A už je nacucaný, podívej,“ ukazuje Zuzka mezi chlupy pod obojkem. Brož sáhne na polici pro olej. Za dětmi sem proklouzly dvě kočky a třou se Loukovi o nohy. Louka to trpně snáší.

„Máš doma taky nějaký zvíře?“ osloví ho malá Táňa.

„Zvíře? Nemám,“ přizná Louka.

„A nějaký dítě mas?“

„Taky ne,“ odpoví vyšetřovaný a je na něm znát, že rozhovor s dětmi mu působí rozpaky.

„A co más?“

Louka pokrčí rameny a byl by raději, kdyby konfrontace s tímto divným živlem skončila.

„Jděte si hrát, já mu to vykrotím,“ poručí hrobník dcerám. Když se za nimi zavřou dveře, pokračuje v řeči, děláje při tom ukazovákem krouživé pohyby na psím krku:

„Já to nebudu protahovat, pane Louka: jednalo by se vo svatbu. Máme takovou starou, aby se řeklo, tetu.“

„Tak to ne, pane Brož. Ženit já se nehodlám a se starou tetou už vůbec ne,“ ohradí se Louka.

„Počkejte, ta teta je Ruska.“

„Ještě ke všemu Ruska!“

„Nejde vo tetu. Ta teta má neteř.“

„Ani neteř, pane Brož,“ vrtí hlavou František.

„Heleďte, pane Louka,“ ztiší Brož hlas. „To co vám teď končím říknu, to vám bude jenom mezi námi, platí?“

S těmi slovy vnutí Loukovi svou naolejovanou pravici.

„Byla by to fingovaná svatba.“

„Na zdraví! Na zdraví!“ vmísí se do hovoru pták.

„Má pravdu, my vůbec nepijeme,“ přitukne si Brož s Loukovou skleničkou.

„Ta neteř je tady na pozvání té tety a potřebuje naše občanství, rozumíte. Aby nemusela zpátky do Ruska.“

„Ta neteř?“

„Ta neteř. Mimochodem pěkná holka. A je to!“ vykroutil Brož konečně klíště a prohlíží si odpornou bobuli na prstě. Utrhne kus novin, zapálí je v popelníku, a když hodí cizopasníka do plamene, utrousí:

„Tady se pohrbívá žehem, parazite.“

A hned naváže:

„Za půl roku se rozvedete, a jste zase svobodnej jako pták.“

Ozve se cvrlikavé zazvonění telefonu. Brož na to nereaguje, přestože má telefon u ruky, a čeká na Loukovu odpověď. Při druhém zazvonění pohlédne Louka na aparát:

„Telefon.“

„To dělá von,“ ukáže hrobník nad sebe do klece. Von napodobí všecko. Kdyby tak nesral kolem, byl by to docela inteligentní tvor. Podívejte se,“ ukazuje Brož na ptačí trus v okolí klece. Při tom si všimneme, že má od loskutáka pokálená záda.

„Kolika se dožívají let?“ zeptá se Louka, aby odvedl řeč od hrobníkova šíleného nápadu se svatbou.

„Na svobodě třicet, v zajetí dvacet.“

„No vidíte, a vy chcete, abych se žení,“ vrátí Louka sám debatu do starého koryta. „Na svobodě se dožíváme vyššího věku. V zajetí nás máte na lopatě raz dva.“

Do kuchyně vejde paní Brožová. Na břicho, prozrazujícím vysoký stav těhotenský, nese druhé štěně.

„Není tady Andy?“

„Je. Měl klíště,“ pustí Brož Andyho z klína.

„Fuj. Já se lekla, že utek. Dobrý den!“

Paní Brožová by se asi ráda s hostem přivítala, ale hrobník o to nestojí:

„Nech nás, Maruš. Máme jednání,“ řekne.

„Jo. Pojd' sem, já už tě viděla někde přejetýho, ty moulo,“ vezme paní hrobníková Andyho láskyplně na římsu svého břicha, a ještě než odejde, řekne:

„Pepo, víš, co si o tom myslím.“

„Klid, Maruš, nestarej se,“ utne jí Brož.

„F i n g o v a n á svatba, pane Louka! Na voko! Jako! Za čtyřicet táců,“ naváže Brož, když se za manželkou zavřou dveře.

„Říkal jste třicet,“ opraví ho Louka.

„Dala by i čtyřicet, kdyby na to přišlo. Trabant combi a ještě vám dvacítku odepíšu z dluhu. Mně se to jeví jako lepší kšeft než pozlácovat hroby,“ řekne Brož.

„Hroby! Samý hroby! Sakra práce!“ připomene se loskuták posvátný. Hned potom se ozve od podlahy dupnutí.

Louka překvapeně pohlédne pod stůl. Je tam králík.

„Máte dost zvířat, koukám,“ řekne.

„Při hrobnickým povolání je to nutný. Živý tvory mít kolem sebe, si myslím. Jmenuje se Naděžda a byla by to čistě formalita. Tak co, pane Louka?“

„Tak nic, pane Brož,“ řekne František. „Na to já nejsem, opravdu. To není pro mě.“